

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

CONSILIUL EUROPEI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA A III-A

HOTĂRÂREA

CAUZA STRĂCHINARU împotriva ROMÂNIEI

(Cererea nr. 40263/05)

STRASBOURG

21 februarie 2008

DEFINITIVĂ

21/05/2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în art. 44 alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

In cauza Străchinaru împotriva ROMÂNIEI,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, *președinte*,

Corneliu Bîrsan,,

Elisabet Fura-Sandström,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Isabelle Berro-Lefèvre, *judcători*,

și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 31 ianuarie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURĂ

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 40263/05) introdusă împotriva României, prin care sesizat Curtea la 2 noiembrie 2005 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (« Guvernul ») este reprezentat de agentul său, dl. R.H. Radin, din cadrul Ministerului afacerilor externe.

3. La 21 iunie 2006, Curtea a decis să comunice Guvernului plângerile făcute în baza articolului 6 § 1, în ceea ce privește dreptul de acces la un tribunal, și 1 din Protocolul nr. 1. Prevalându-se de dispozițiile din articolul 29 § 3, a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

4. Reclamantul s-a născut în 1920 și locuiește în București.

A. Darea în proprietate a unui teren reclamantului

5. La 3 mai 1999, reclamantul, veteran de război, a introdus o acțiune în contencios administrativ împotriva Consiliului General din București (« Consiliul General »), solicitând darea în proprietate a unui teren, conform articolului 13 b) din legea nr. 44/1994 privind veteranii de război și drepturile invalizilor și văduvelor de război (« legea nr. 44/1994 »).

6. Printr-o decizie din 27 aprilie 2000, Curtea de apel din București a admis acțiunea reclamantului. Curtea de apel a declarat că reclamantul îndeplinește cerințele din articolul 13 din legea nr. 44/1994 și că trebuia să beneficieze de drepturile astfel prevăzute. Aceasta a considerat că Consiliul General nu a prezentat documente justificative prin care să demonstreze lipsa de teren disponibil pe teritoriul administrativ din orașul București, fie că este vorba de teren intravilan, sau în zona agricolă. Astfel, condamnă Consiliul General la punerea în aplicare a drepturilor reclamantului prevăzute în articolul 13 b) și 21 din legea nr. 44/1994.

7. Printr-o decizie din 16 februarie 2001, Curtea supremă de justiție a respins ca nefondat recursul Consiliului General contra deciziei din 27 aprilie 2000, devenită definitivă.

B. Demersurile în vederea executării deciziei din 27 aprilie 2000

a) Cererile adresate Consiliului General

8. În 2001 și 2002, reclamantul a cerut de mai multe ori Consiliului General și primăriei București (« primăria ») executarea deciziei din 27 aprilie 2000.

9. Printr-o scrisoare din 8 aprilie 2002, cu referire la o cerere anterioară, a reclamantului, primăria îl invita pe acesta să furnizeze o copie legalizată a deciziei amintite mai sus.

10. La 14 mai 2002, reclamantul a trimis copia deciziei primăriei. Totuși, cererea sa a rămas fără urmări.

b) Cerere de stabilire a obligației

11. Printr-o decizie din 13 mai 2003, Curtea de apel din București a admis cererea reclamantului introdusă la 7 aprilie 2003, și a cerut Consiliului General să îi achite suma de 1 000 000 lei vechi (« ROL ») pe zi de întârziere până la executarea deciziei din 27 aprilie 2000.

12. Printr-o decizie din 29 aprilie 2004, Curtea supremă de justiție a respins ca nefondat recursul Consiliului General contra deciziei din 13 mai 2003.

13. În cadrul acestei proceduri, Consiliul General a arătat că refuzul de a executa decizia se datora unei imposibilități obiective, întrucât nu deținea terenuri disponibile pentru ale pune în posesia reclamantului. Curtea supremă de justiție a judecat că acest aspect a fost tranșat cu titlu definitiv de tribunalele care s-au pronunțat asupra cererii reclamantului pe baza legii nr. 44/1994, care au decis că Consiliul General nu și-a demonstrat declarațiile.

c) Cerere de sesizare – atribuire

14. Printr-o decizie din 5 mai 2005, statuând în ultimă instanță, Înalta Curte de Casație și Justiție a respins cererea reclamantului, privind poprirea asupra contului primăriei deschis la trezorerie pentru suma de 1 264 000 000 ROL, reprezentând obligația fixată de decizia din 13 mai 2003 a Curții de apel din București. Aceasta a

considerat că reclamantul nu putea solicita executarea forțată, fără să fi introdus o acțiune cu evaluarea prejudiciului suferit prin ne-executare și convertirea obligației în daune-interese compensatorii.

d) Alte demersuri ale reclamantului

15. La 12 iulie 2005, reclamantul a solicitat din nou primăriei punerea în posesie cu un teren, în conformitate cu decizia din 27 aprilie 2000.

16. La 6 septembrie 2005, făcând referire la informațiile furnizate de direcția de recensământ imobiliar și de cadastru, primăria a informat reclamantul că pe teritoriul administrativ al orașului București nu exista nici un teren disponibil care să permită executarea deciziei. Aceasta a indicat reclamantului că, conform articolului 13 § 2 din legea nr. 44/1994 republicată, putea solicita achitarea unei sume reprezentând contravaloarea terenului reclamat, și îi recomanda să facă o cerere în acest sens pe lângă primăria sectorului doi din București.

17. În observațiile sale ca răspuns la cele prezentate de Guvern asupra acceptabilității și fundamentării cererii, reclamantul a trimis Curții copii după cele două decizii ale Consiliului General din București. Prima, datată din 4 mai 2006, vizează concesiunea unui teren de 518 m² aparținând domeniului privat al orașului București. Cea de-a doua decizie datează din 1 iunie 2006, și privește transferul unui teren de 2 682 m² din domeniul public al orașului București și schimbul acestui teren cu un altul, aparținând unei societăți comerciale.

18. reiese din elementele din dosar că decizia din 27 aprilie 2000 rămâne, până în prezent, ne-executată.

II. DREPT INTERN PERTINENT

19. La data la care Curtea de apel din București a dat decizia din 27 aprilie 2000, articolul 13 din legea nr. 44/1994, privind prezenta cauză, era următorul:

« 1. »Veteranii de război, (...), beneficiază de următoarele drepturi (...):

a) (...);

b) cei decorați cu Ordinul "Steaua României" (...) vor primi în proprietate 500 mp pentru loc de casa în municipiul, orașul sau comuna în care domiciliază sau, dacă acest lucru nu este posibil, cu 1 ha teren arabil;

20. Prin Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 215/2000 din 24 noiembrie 2000, a fost adăugat un al doilea paragraf, prevăzând că veteranii de război au dreptul să primească terenuri situate pe teritoriile altor localități, dacă nu există teren disponibil în localitatea de domiciliu. Acest paragraf a fost modificat prin legea nr. 167/2002 din 10 aprilie 2002. În forma actuală, articolul 13 arată astfel :

« 1. (...)

2. Dacă punerea în proprietate conform acestei legi nu este posibilă din lipsă de terenuri în localitățile de domiciliu sau în alte localități, veteranii de război vor primi o sumă echivalentă pentru terenul pe care îl pot pretinde în baza acestei legi. ».

21. Prin decizia nr. 1301 din 19 august 2004, Guvernul a fixat valoarea despăgubirilor pecuniare care trebuie acordate în caz de lipsă a terenului la 15 640 000 ROL pe hectar de teren.

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRESUPUSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

22. Reclamantul susține că ne-executarea deciziei din 27 aprilie 2000 a Curții de apel din București, confirmată în ultimă instanță la 16 februarie 2001 prin decizia Curții supreme de justiție, a oprit dreptul de acces la un tribunal, conform prevederilor articolului 6 § 1 din Convenție:

« Orice persoană are dreptul să îi fie ascultată cauza (...) de către un tribunal (...), care va decide (...) contestațiile asupra drepturilor și obligațiilor civile (...) »

A. Asupra acceptabilității

23. Curtea constată că plângerea nu este nefondată în baza articolului 35 § 3 din Convenție. Curtea relevă că aceasta nu se lovește de nici un motiv de neacceptabilitate. În consecință, aceasta trebuie declarată acceptabilă.

B. Pe fond

a) Tezele părților

24. Guvernul arată că decizia din 27 aprilie 2000 puna în sarcina autorităților două obligații alternative: fie atribuie reclamantului un teren *intravilan* sau un teren în zona agricolă, în funcție de deosebirile făcute în articolul 13 b) din legea nr. 44/1994 fie, dacă atribuirea terenului se dovedește imposibilă, acordarea reclamantului de despăgubiri bănești, în baza articolului 13 § 2 din această lege.

Guvernul susține că autoritățile competente se află în imposibilitatea obiectivă de a executa prima obligație impusă, din lipsă de terenuri disponibile pe teritoriul

administrativ a oraşului Bucureşti. Astfel, făcând referire la scrisoarea primăriei Bucureşti din 8 august 2005, arată că autorităţile s-au conformat obligaţiei de a informa reclamantul asupra motivelor care au făcut imposibilă executarea acestei obligaţii.

25. Guvernul subliniază că limitarea dreptului reclamantului la accesul la un tribunal ce reiese din imposibilitatea de a executa prima obligaţie nu rupe echilibrul între interesele aflate în joc. În acest sens, susţine că în baza articolului 13 din legea nr. 44/1994, modificată prin legea nr. 167/2002, reclamantului putea obţine despăgubiri băneşti, depunând o cerere în acest sens pe lângă primăria sectorului doi din Bucureşti şi, în funcţie de caz, putea să facă apel la forţa publică pentru a asista la executarea forţată a acestei decizii. Ne-acţionând astfel, reclamantul a pus autorităţile în imposibilitate de a executa decizia din 27 aprilie 2000.

26. Reclamantul respinge această teorie. Acesta arată că decizia din 27 aprilie 2000 impunea autorităţilor locale obligaţia de a-l pune în posesia unui teren de 500 m² *intravilan* sau a unui teren de un hectar în zona agricolă, conform articolului 13 b) din legea nr. 44/1994, în vigoare la data deciziei. În acest sens, el estimează că modificările aduse legii nr. 44/1994 prin legea nr. 167/2002 din 10 aprilie 2002 nu puteau fi luate în considerare în cazul său, întrucât acestea sunt posterioare dăţii deciziei. În fine, reclamantul subliniază faptul că reiese din deciziile Consiliului General din Bucureşti din 4 mai şi 1 iunie 2006, că municipalitatea oraşului Bucureşti deţine terenuri şi că, în consecinţă, autorităţile locale nu se află în imposibilitate de a executa această decizie.

b) Aprecierea Curții

27. Curtea amintește că dreptul la tribunal garantat de articolul 6 protejează atât punerea în aplicare a deciziilor judecătorești definitive și obligatorii care, în cadrul unui Stat care respectă preeminența dreptului, nu pot rămâne inoperante în detrimentul unei părți. În consecință, executarea unei decizii nu poate fi împiedicată, invalidată sau întârziată în mod excesiv (a se vedea, între altele, deciziile *Hornsby împotriva Greciei* din 19 martie 1997, *Culegere* 1997-II, pp. 510-511, § 40, *Burdov împotriva Rusiei*, nr. 59498/00, § 34, 7 mai 2002, și *Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, 17 iunie 2003).

28. Curtea admite că dreptul de acces la un tribunal nu poate obliga un Stat să execute orice decizie civilă indiferent de circumstanțe (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, § 39, 27 mai 2003). Totuși, amintește că administrația constituie un element al Statului de drept, interesul său identificându-se cu cel al bunei administrații a justiției. Or, dacă administrația refuză sau omite să pună în aplicare sau întârzie aplicarea garanțiilor din articolul 6, procedura pierde atunci orice rațiune de a mai exista (*Hornsby*, citat anterior, § 41).

29. În această cauză, Curtea observă că prin decizia sa din 27 aprilie 2000, Curtea de apel din București a ordonat Consiliului General să atribuie reclamantului drepturile prevăzute prin articolul 13 b) din legea nr. 44/1994. Reclamantul a trebuit să recunoască dreptul de a primi fie un teren de 500 m² *intravilan* sau un teren agricol de un hectar. Este drept că părțile sunt în dezacord asupra faptului și dispozițiilor acestei decizii, iar modificările ulterioare aduse articolului 13 în special prin legea nr. 167/2002, se aplică pentru executarea obligațiilor impuse autorităților locale prin decizie.

30. Guvernul susține că decizia din 27 aprilie 2000 dădea autorităților locale două alternative. Curtea relevă că în momentul în care a fost dată decizia, legea nr. 44/1994 nu prevedea nici o alternativă pentru autoritățile locale în baza condițiilor articolului 13 b) din această lege. Mai mult, nu se face nici o mențiune în acest sens în decizie.

31. În ceea ce privește legea aplicabilă la momentul deciziei, Curtea consideră că în baza deciziei din 27 aprilie 2000, Consiliul General din București trebuia să atribuie reclamantului un teren *intravilan* de 500 m² sau, un teren agricol. Pe teritoriul administrativ al orașului București.

Astfel, Curtea nu poate aproba argumentul Guvernului.

32. Curtea arată apoi că la momentul deciziei din 27 aprilie 2000 aceasta nu a fost executată, anulată sau modificată ca urmare a unei exercitări de recurs prevăzută prin lege. Această situație continuă din ne-respectarea unei decizii și care trebuie analizată ca o restricție la accesul la un tribunal (*Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, § 66, 2 martie 2004 ; *Matheus împotriva Franței*, nr. 62740/00, § 57, 31 martie 2005). Pentru a afla dacă această restricție este compatibilă cu articolul 6 din

Convenție, trebuie examinate motivele care au făcut autoritățile să nu respecte decizia în cauză.

33. În ceea ce privește invocarea de către Guvern a deficitului de terenuri pentru a justifica imposibilitatea de a executa decizia din 27 aprilie 2000, aspect pe care reclamantul în contestă, Curtea relevă că în nici un moment această justificare nu a fost reținută de jurisdicțiile naționale în cazuri similare.

Astfel, în decizia din 27 aprilie 2000, Curtea de apel din București a judecat ca nefondate presupunerile Consiliului General în ceea ce privește deficitul de teren. Între altele, reiese din decizia din 5 mai 2005 a Înaltei Curți de casație și justiție privind plângerile reclamantului, că la acea dată Înalta Curte de Casație și Justiție considera încă posibilă executarea deciziei din 27 aprilie 2000.

34. În ceea ce privește argumentul Guvernului conform căruia, după intrarea în vigoare a legii nr. 167/2002, reclamantul trebuia să depună o cerere la primăria sectorului doi din București, pentru a obține despăgubiri bănești, Curtea amintește că a judecat deja că o prestație echivalentă nu poate ține loc de obligația autorităților de a furniza o justificare a refuzului lor de a asigura o executare completă și perfectă a unei decizii definitive (*Sabin Popescu*, citat anterior, § 76).

35. Curtea reiterează că nu se poate cere unui individ care a obținut o creanță de la Stat în baza unei proceduri judiciare, să se angajeze apoi într-o nouă procedură pentru a obține reparațiile intenționate (vezi, *Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, § 19, 27 mai 2004 și *Orha împotriva României*, nr. 1486/02, § 26, 12 octombrie 2006). La lumina jurisprudenței, Curtea estimează că, în speță, autoritățile locale trebuiau să invoce imposibilitatea obiectivă de executare *ad litteram* a deciziei din 27

aprilie 2000 și să anunțe reclamantul asupra motivelor printr-o decizie formală și să facă demersurile necesare pentru executarea în echivalent a deciziei în discuție.

36. Aceste elemente sunt suficiente pentru ca Curtea să concluzioneze că în cauza de față, omițând luarea măsurilor necesare pentru a pune în executare decizia din 27 aprilie 2000 a Curții de apel din București, autoritățile naționale au privat reclamantul de acces efectiv la un tribunal.

37. În consecință, decide că a fost încălcat de articolul 6 § 1 din Convenție.

II. ASUPRA PRESUPUSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

38. Invocând articolul 1 din Protocolul nr. 1, reclamantul susține că nu i-a fost recunoscut dreptul său la respectarea bunurilor proprii prin ne-executarea deciziei din 27 aprilie 2000. Articolul 1 din Protocolul nr. 1 :

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute prin lege și în principiile generale de drept internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului Statelor de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru reglementarea utilizării bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții sau amenzi. »

A. Asupra acceptabilității

39. Curtea constată că cererea nu este nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Curtea relevă că aceasta nu se lovește de nici un motiv de neacceptabilitate. În consecință, aceasta trebuie declarată acceptabilă.

B. Pe fond

40. Guvernul admite că ne-executarea deciziei din 27 aprilie 2000 constituie o ingerințe în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor proprii. Acesta face referire la concluziile privind respectarea articolului 6 § 1 din Convenție pentru a susține că ingerința are o justificare obiectivă, și anume deficitul de terenuri de pe teritoriul administrativ al orașului București. În fine, Guvernul arată că în ipoteza unei insuficiențe a terenurilor, legea nr. 167/2002 a prevăzut posibilitatea ca reclamantul să solicite acordarea de despăgubiri bănești.

41. Reclamantul contestă poziția Guvernului. Acesta arată că reiese din documentele depuse la dosar, în special deciziile din 4 mai și 1 iunie 2006 ale Consiliului General din București conform cărora autoritățile locale dețin încă terenuri disponibile comparabile cu cele ce ar trebui să i se atribuie în temeiul deciziei din 27 aprilie 2000.

42. Curtea a concluzionat deja că decizia din 27 aprilie 2000 obliga autoritățile locale să atribuie reclamantului un teren, cu suprafața și plasamentul prevăzute în articolul 13 b) din legea nr. 44/1994. Curtea estimează că această decizie, care nu a fost anulată, a dus la nașterea unui « bun » al reclamantului în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1.

43. Curtea observă apoi că decizia nu a fost executată conform dispozițiilor sale, ceea ce se traduce printr-o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale, ce relevă din primul alineat din articolul 1 din Protocolul nr. 1 (*Sabin Popescu*, citat anterior, § 80).

44. În speță, Curtea nu va putea reține imposibilitatea de executare presupusă de Guvern, din moment ce jurisdicțiile naționale nu au judecat vreodată că executarea

deciziei din 27 aprilie 2000 fusese un eșec din lipsă de terenuri pe teritoriul administrativ al orașului București.

45. Dacă, așa cum susține Guvernul, reclamantul ar fi putut solicita acordarea de despăgubiri după intrarea în vigoare a legii legea nr. 167/2002 care modifică legea nr. 44/1994, Curtea amintește că absența unei justificări de executare a unei decizii definitive nu poate fi suplinită printr-o prestație echivalentă din partea autorităților naționale, chiar dacă autoritățile iau inițiativa de a-și justifica refuzul cu o astfel de ofertă (*Sabin Popescu*, citat anterior, § 84 și *Abăluță împotriva României*, nr. 77195/01, § 59, 15 iunie 2006).

Or, în speță, pe de o parte, autoritățile cu au furnizat reclamantului o justificare obiectivă, și pe de altă parte, nu și-au justificat refuzul de a executa această decizie cu o ofertă echivalentă. Asupra acestui ultim punct, Curtea reiterează că ar fi prea mult să solicite reclamantului să se angajeze într-o nouă procedură administrativă pentru a obține despăgubirile (vezi paragraful 35 de mai sus).

46. Ținând cont de cele de mai sus, Curtea decide că a fost încălcat de articolul 1 din Protocolul nr. 1.

III. ASUPRA CELORLALTE PRESUPUSE ÎNCĂLCĂRI

47. Invocând articolele 6 și 14 din Convenție, reclamantul se plânge de respingerea de către autorități a cererii sale de poprire-atribuire din contul primăriei București, estimând că a suferit o discriminare pe baza opiniilor sale politice anti-comuniste.

48. Curtea amintește că aceasta nu se poate substitui jurisdicțiilor interne, întrucât rezidă în sarcina autorităților naționale de prim rang, și în special Curților și

tribunalelor, să interpreteze legislația internă (*Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei* din 19 decembrie 1997, *revista* 1997-VIII, p. 2955, § 31). Rolul Curții se limitează la verificarea compatibilității cu Convenția pentru o interpretare similară.

49. În speță, Curtea notează că acțiunea reclamantului a fost examinată de mai multe jurisdicții interne competente. Aceasta observă că deciziile criticate au intervenit în urma unei proceduri contradictorii. Astfel, ținând cont de absența arbitrajului deciziilor în cauză, Curtea estimează că procedura în discuție are un caracter echitabil.

50. Astfel, nimic din dosar nu arată vreo aparență de discriminare care ar putea aduce atingere articolelor 6 § 1 și 14 combinate.

51. Aceste plângeri sunt considerate nefondate și trebuie respinse, prin aplicarea articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

IV. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

V. 52. În baza termenilor articolului 41 din Convenție,

« Dacă Curtea declară că a fost încălcată Convenția sau protocolul și dacă dreptul intern al Părții contractante nu permite ștergerea, decât în mod parțial, această încălcare, Curtea acordă părții lezate o despăgubire echitabilă, dacă este cazul. »

A. Despăgubire

a) Prejudiciu material

53. În ceea ce privește prejudiciul material, reclamantul solicită în principal atribuirea unui teren de 500 m² *intravilan* sau un hectar de teren agricol, conform deciziei din 27 aprilie 2000 a Curții de apel din București. În lipsă, interesatul reclamă

o sumă echivalentă la valoarea terenurilor comparabile, pe care o estimează la 1 500 000 euro (EUR), susținându-și evaluările pe anunțurile de pe piața imobiliară.

Reclamantul solicită de asemenea o reparație cu titlu de imposibilitate de câștig. În acest sens, acesta arată că imposibilitatea de a exploata terenul care i-a adus un prejudiciu material provenit din faptul că inflația a devalorizat sumele pe care dorea să le investească pentru a-și construi o casă, prejudiciu pe care îl estimează la 350 000 EUR. Între altele, reclamantul solicită suma de 207 600 lei noi (RON) corespunzătoare uzufructului pentru perioada cuprinsă de la 16 februarie 2001, data la care decizia din 27 aprilie 2000 a devenit definitivă și până la 5 ianuarie 2007, data depunerii cererii de satisfacere echitabilă, calculată în funcție de valoarea obligației fixate prin decizia din 13 mai 2003 a Curții de apel din București.

54. Guvernul contestă evaluarea terenurilor avansată de reclamant. Bazându-se pe estimările experților tehnici, acesta susține că prețurile de pe piața imobiliară din București variază între 25 EUR și 2500 EUR pe metru pătrat pentru un teren *intravilan* și 7 RON și 15 RON pe metru pătrat de teren agricol.

Guvernul consideră că suma acordată reclamantului cu titlu de reparație corespunzătoare pierderii dovedite (*damnum emergens*), ar trebui să ia în considerare modificările aduse articolului 13 din legea nr. 44/1994 prin legea nr. 167/2002, în ceea ce privește natura și tipul drepturilor recunoscute reclamantului prin această lege. Acesta estimează că Curtea nu trebuie să acorde reclamantului o sumă mai mare decât cea fixată prin decizia Guvernului nr. 1301/2004.

55. În ceea ce privește presupusul prejudiciu suferit de reclamant din imposibilitatea de a-și construi o casă pe terenul în discuție, Guvernul contestă existența unei legături de cauzalitate între presupusa încălcare a articolelor 6 § 1 din

Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 și acest prejudiciu. Guvernul susține că presupusul prejudiciu are caracter speculativ întrucât acesta nu a dovedit că deține un capital cu o astfel de destinație și că suma p care o reclamă este excesivă. În fine, Guvernul susține că suma solicitată pentru uzufruct nu ar trebui să ia în considerare perioada de după 5 septembrie 2005, dată la care autoritățile locale au informat reclamantul că putea primi despăgubiri bănești.

56. Curtea amintește că o decizie care constată o încălcare antrenează Statul pârât la obligația juridică de a pune capăt încălcării și la ștergerea consecințelor, și pe cât posibil revenirea la situația anterioară acesteia (*Metaxas*, citat anterior, § 35 și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacere echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 32, CEDO 2000-XI).

57. În cauza de față, Curtea amintește că a încheiat încălcarea articolelor 6 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 în baza ne-executării ne-justificate a deciziei din 27 aprilie 2000 a Curții de apel din București. Curtea a considerat de asemenea că în baza aceste decizii, Consiliul General din București trebuia să atribuie reclamantului drepturile ce reies din articolul 13 b) din legea nr. 44/1994 care prevedeau la momentul respectiv acordarea unui teren *intravilan* de 500 m² sau a unui hectar de teren agricol pe teritoriul administrativ al orașului București (vezi paragraful 27 de mai sus).

58. Curtea estimează, în circumstanțele de față, că executarea deciziei din 27 aprilie 2000 ar pune reclamantul, pe cât posibil, într-o situație echivalentă celei în care s-ar găsi dacă cerințele articolelor 6 § 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost ne-recunoscute.

59. În ceea ce privește Statul pârât, Curtea decide că va trebui să achite reclamantului ca prejudiciu material o sumă corespunzătoare prejudiciului suferit de

pe urma refuzului autorităților locale de a-i atribui un teren, conform deciziei din 27 aprilie 2000.

60. Ținând cont de informațiile de care dispune privind prețurile de pe piața imobiliară locală, și statuând în echitate, conform articolului 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 25 000 euro despăgubire.

61. fiind vorba de imposibilitatea de a se bucura de bunul său, Curtea observă că, deși a fost informat asupra cerințelor impuse de articolul 60 din regulamentul Curții în cea ce privește cererile de satisfacere echitabilă, reclamantul nu și-a însoțit pretențiile de documente justificative pertinente. Astfel, nu a trimis nici o expertiză sau decizie judiciară care să ateste valoarea prejudiciului suferit. Curtea estimează că nu poate ține cont de valoarea obligației fixată de tribunalele interne din moment ce aceasta nu a fost stabilită în raport cu valoarea prejudiciului (*Gavrileanu împotriva României*, nr. 18037/02, § 66, 22 februarie 2007).

62. Astfel, Curtea nu poate specula asupra valorii pierderii. În consecință, nu se va acorda reclamantului o despăgubire în acest sens (*Dragne și alții împotriva României* (satisfacere echitabilă), nr. 78047/01, § 18, 16 noiembrie 2006).

b) Prejudiciu moral

63. Reclamantul pretinde de asemenea 20 000 RON cu titlu de prejudiciu moral.

64. Guvernul estimează că această sumă este excesivă și consideră că constatarea încălcării articolelor 6 § 1 și 1 din Protocolul nr. 1 constituie în sine o reparație satisfăcătoare pentru presupusul prejudiciu moral.

65. Curtea estimează că reclamantul a suferit un prejudiciu moral de pe urma frustrării de a imposibilității de a pune în aplicare deciziile date în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este compensat suficient numai prin constatarea încălcării .

66. Ținând cont de toate aceste elemente, și statuând în echitate, conform articolului 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 2 000 EUR ca prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

67. Reclamantul nu formulează nici o cerere în acest sens.

68. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care le solicită. În consecință, Curtea nu acordă reclamantului nici o sumă în acest sens.

C. Majorări de întârziere

69. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește plângerile în baza articolelor 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește dreptul de acces la un tribunal, și 1 din Protocolul nr. 1 și neadmisibilă pentru restul ;

2. *declară* că a fost încălcat articolul 6 § 1 din Convenție ;

3 *declară* că a fost încălcat articolul 1 din Protocolul nr. 1 din Convenție ;

4 *hotărăște*

a) că Statul pârât trebuie să execute decizia din 27 aprilie 2000 a Curții de apel din București, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii de față conform articolului 44 § 2 din Convenție ;

b) că în cazul ne-executării, Statul pârât va trebui să plătească reclamantului, în același termen de trei luni, 25 000 EUR (douăzeci și cinci de mii de euro) ca prejudiciu material ;

c) că în orice caz, Statul pârât va trebui să plătească reclamantului, în același termen de trei luni, 2 000 EUR (două mii euro) ca prejudiciu moral ;

d) că se adaugă la sumele menționate mai sus orice sumă ce ar putea fi datorată ca impozit și că sumele respective vor fi convertite în moneda națională a statului pârât, la rata de schimb aplicabilă la data plății;

e) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. *respinge* cererea de satisfacere echitabilă pentru restul.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 21 februarie 2008 în aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada

Grefier

Boštjan M. Zupančič

preşedinte